

Златокоса и три медведа

Некада давно, живела је у шумској колибици породица медведа. Тата медвед је био велики, мама медведица је била нешто мања, а трећи, син медведић, је био најмањи. Свако од њих имао је свој кревет за спавање, столицу за седење и тањир за кашу.

Једнога јутра, мама медведица је за доручак скувала фину кашу. Каша је била веома врућа и породица медведа је одлучила да пође у шетњу док се каша не охлади.

У кућици поред шуме са својим родитељима живела је девојчица, по имену Златокоса. Имала је плаве очи, мали нос и дугу златану косу по којој је и добила име. Волела је да шета шумом и по читав дан да се игра на шумској ливади. Њена мајка ју је често упозоравала да се не удаљава превише од куће.

Једног јутра, Златокоса је изашла из куће и кренула према шуми. Хтела је да убере мало шумског цвећа и одмах да се врати. Али, лепог, шумског цвећа је било свуда и она је све дубље улазила у шуму.

Постало је тихо, ослабило је светло сунца, а дрвеће је бивало све више и све гушће.

Одједном, Златокоса се нашла пред некаквом колибом. Провирила је кроз прозор и угледала тањире са храном на постављеном столу. Била је огладнела, јер је дуго шетала шумом и сакупљала цвеће. Не размишљајући много, отворила је врата и ушла у колибицу.

Каша из тањира је замирисала, па она приђе највећем тањиру да је окуси. Беше још врућа. Приђе средњем тањиру, али је јело у њему било већ хладно. Зато и њега остави и узне залогај из малог тањира. Та каша је била баш како треба, па девојчица поједе све.

Златокоса је покушала да се попне на једну велику столицу, али је она била тврда. Била је то столица тате медведа. Затим је села на нешто мању столицу. Била је то столица маме медведице и она јој беше превише мека. Тек је трећа сточица била као направљена за њу. Била је то столица најмањег медведа. Златокоса се толико свидела сточици да је почела да се љуља. Током љуљања сточица се поломила!

Очи су јој се склапале од умора, па се она попе уз степенице и наиђе на три кревета. Прво је скочила на велики кревет тате медведа, али он јој беше превише тврд. Потом леже на кревет маме медведице, али јој се он учини мекан. Коначно се испружи на креветићу малог медведа, јер јој је ту било баш како треба и заспа.

Док је она тако спавала, у колибицу се вратила медвеђа породица: тата медвед, мама медведица и син медведић. Кад тата медвед угледа кашику у својој тањирчини рече дубоким гласом: "Неко је дирао моју кашу!" И мама медведица виде у свом тањиру кашику, па рече: "Неко је дирао и моју кашу!" А кад медведић виде свој тањирчић заплака и повика: "Неко је појео моју кашу!"

Онда медведи погледаше околу, па редом повикаше:

- Неко је седео на мојој столици!

- Неко је седео и на мојој столци!

Медведић заплака и повика: "Неко је седео на мојој столици и поломио је!"

"Ух, како сам љут!" - рекао је тата медвед.

"И ја сам љута!" - викнула је мама медведица.

"А ја сам много тужан!" - плакао је медведић.

И три медведа кренуше уз степенице. Тата медвед је видио да је неко дирао његов кревет, па повика: "Неко је лежао на мом кревету!". Онда мама медведица опази да је и на њеном кревету неко лежао, па повика: "Неко је лежао и на мом кревету!". А кад медведић приђе свом креветићу, повика слабашним гласом: "Неко је заспао у мом кревету и још увек спава!" На те се речи Златокоса пробуди и поред креветића угледа три медведа. Уплашена скочи, па јурну низ степенице колико год је брже могла, пројури кроз врата и поче трчати све док није угледала своју кућу на крају шуме.

После тог доживљаја, Златокоса је увек слушала савете своје мајке, није лутала шумом, није непозвана улазила у туђу кућу и није јела кашу намењену другима. А породица медведа: тата медвед, мама медведица и син медведић, направили су нову кашу, поправили поломљењу столицу, поравнали своје кревете и више никада нису остављали кашу саму да се хлади.